

[Holstein.]

Kalve og Kvier, som bliver sluppet ud og galoperer rundt og napper Knopper baade af Naale- og Løvtræer. Men bortset fra den Fare, der forstmæssigt set er ved Bestemmelsen i dens nuværende Udformning, vil jeg gerne indrømme, at Bestemmelsen, hvis den indskrænkes til at gælde for Malkekøer under Opsigt, kan være hensigtsmæssig, idet det ofte forstmæssigt set er ønskeligt at blive af med Græsset, men ikke kan betale sig at lade det slaa, i. Eks. fordi det paagældende Areal ligger afsides og er besværligt at komme til, saa Lønnen ikke kan dækkes ved Værdien af det Hø, der bliver ud af Græsset. Men hvis man kunde lade nogle Malkekøer, bevogtet af en Dreng, græsse i den kritiske Tid om Sommeren, naar Græsset er højt, saa de kunde gnave det ned, saa var det en Maade at komme af med det paa, som bedre kunde betale sig, og som ogsaa forstmæssigt set vilde være forsvarlig, ja, ligefrem ønskelig.

Med Hensyn til § 21 vil jeg mene, at det var rimeligt, om Nævnet kun skulde *godkende* Vedtægterne for de paagældende Skovlag. Det bør ikke kræves, at Nævnet skal udfærdige Vedtægterne. For det første kunde man spare Nævnet for en hel Del Arbejde, hvis det ikke skulde udfærdige Vedtægterne, men man i Stedet for overlod dette til de private; hvis det saa er fornuftige Vedtægter, der udfærdiges, godkender Nævnet dem naturligvis, og saa er den Sag i Orden. Og dernæst vilde maaske en saadan Ændring ogsaa bidrage til, at man i mindre Grad holdt sig tilbage fra at søge saadanne Skovlag oprettet. Hvis det er Nævnet, der skal udfærdige Vedtægterne, saa ræsonnerer de paagældende saaledes: Hvad mon de nu finder paa? hvad vil de nu stikke os ud? Men hvis man kan enes om sine Vedtægter og være vis paa, at de, naar de er fornuftige, bliver godkendt af Nævnet, saa vil sikkert Formaålet med § 21 langt bedre og paa en mere praktisk Maade blive virkeliggjort; og samtidig vil Nævnet blive sparet for et ganske unødvendigt Arbejde.

Endelig skal jeg nævne § 23, der angaar Spørgsmaalet om Sættelsen af Skovnævnet. Ligesom den ærede Ordfører for de Konservative vilde jeg mene, at det var heldigt, om der som retskyndigt Medlem blev indsat en Dommer og ikke en Departement-

mentschef eller Kontorchef i Landbrugsministeriet. Landbrugsministeriet er jo dog paa Statens Vegne Part i Sagen, medens Dommeren er en uafhængig retskyndig Mand, der er lige interesseret i at varetage den private Skovejers rimelige Interesser og det offentlige Interesser med Hensyn til Skovene. Jeg vilde heller ikke anse det for urimeligt, om der blev føjet et Medlem endnu ind i Kredsen, saaledes at der altid deltog en privat Skovbestyrer, som var Forstkandidat, en Skovrider eller en Overførster. Paa den Maade vilde man faa to Skovejere og en privat Skovbestyrer, som er Forstkandidat, paa den ene Side og en Statsskovrider, Klitinspektøren, en Repræsentant for Hedeselskabet og saa en Dommer paa den anden Side. Det synes jeg var en retfærdig og ligelig Afvejning.

Med Hensyn til § 24 vil jeg henstille, at der bliver indsat en Ændring, saaledes at det bliver Skovnævnet, som afgør, om Skovejeren eller det offentlige skal betale Omkostningerne ved Nævnets Behandling af Sagen, ogsaa naar Skovtilsynets Afgørelse stadfæstes. Det vilde dog være urimeligt, om man i almindelige civile retlige Forhold havde den Regel, at Appellanten under alle Omstændigheder skal betale Sagens Omkostninger, naar Underdommen stadfæstes, saaledes at selve dette at indanke en Sag for en højere Instans betragtes som Tegn paa kværunder Mentalitet. Det kan være fuldkommen rimeligt og legalt at indanke en Sag, som giver grundet Anledning til Tvivl, for Skovnævnet, og saa bør det ikke paa Forhaand være saaledes, at der i alle Tilfælde, hvor Afgørelsen stadfæstes, kun kan være Tale om at paalægge Skovejeren Sagens Omkostninger. Naar det er overladt Nævnet at afgøre, om det er det offentlige eller Skovejeren, der skal betale Sagens Omkostninger, har Skovnævnet altid i sin Beføjelse at ramme den, der unødigt kværunder. Man kan jo lægge Omkostningerne paa Kværunderen, naar man synes, at han skulde lade være med at komme og gøre Ulejlighed med saadan en oplagt Sag; der er ingen Grund til at mobilisere Skovnævnet i en saadan oplagt Sag, det er jo ikke andet end Kværunderen! Men paa Forhaand at slaa fast, at den private Skovejer, som appellerer og faar Afgørelsen stadfæstet, skal betale Sagens Omkostninger, synes jeg er ubilligt over for Skovejeren.